

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupeného: JUDr. Roman Markuzy, advokát se sídlem Plzeňská 175/U Kavalírky 6, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2005, čj. FŘ-10848/13/04, ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3511/13/05, ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3512/13/05, ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3513/13/05, ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3514/13/05, ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3515/13/05, ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3516/13/05, ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3517/13/05, ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3518/13/05, ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3519/13/05, a ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3520/13/05, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2009, čj. 5 Ca 199/2005 - 121,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutími ze dne 31. 3. 2005, čj. FŘ-10848/13/04, a ze dne 25. 4. 2005, čj. FŘ-3511/13/05, čj. FŘ-3512/13/05, čj. FŘ-3513/13/05, čj. FŘ-3514/13/05, čj. FŘ-3515/13/05, čj. FŘ-3516/13/05, čj. FŘ-3517/13/05, čj. FŘ-3518/13/05, čj. FŘ-3519/13/05 a čj. FŘ-3520/13/05, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Prahu – Jižní Město ze dne 9. 8. 2004, čj. 116818/04/011912/8014, čj. 116833/04/011912/8014, čj. 116837/04/011912/8014, čj. 116842/04/011912/8014, čj. 116909/04/011912/8014, čj. 116915/04/011912/8014, čj. 116919/04/011912/8014 a ze dne 10. 8. 2004, čj. 116922/04/011912/8014, čj. 116935/04/011912/8014, čj. 116939/04/011912/8014, a čj. 116943/04/011912/8014, jimiž správce daně žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané

hodnoty za zdaňovací období 2. - 4. čtvrtletí roku 2001, 1. - 4. čtvrtletí roku 2002 a 1. - 4. čtvrtletí roku 2003 ve výši 3942 Kč, 2304 Kč, 4501 Kč, 5855 Kč, 3846 Kč, 7527 Kč, 8140 Kč, 6630 Kč, 1885 Kč, 4401 Kč a 5702 Kč.

II.

Žalobce napadl tato rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 23. 1. 2009, čj. 5 Ca 199/2005 - 121, zamítl.

Městský soud zjistil, že žalobce jako fyzická podnikající osoba provozoval do roku 1996 autobusovou dopravu, v následujících letech již podnikatelskou činnost nevykonával. Žalobce vlastnil dva autobusy, které nebyly způsobilé provozu na pozemních komunikacích, a nedisponoval příslušným řidičským oprávněním. Autobusy ani tzv. tesco buňka, kterou žalobce využíval jako kancelář, nebyly zařazeny v jeho obchodním majetku. Zdanitelná plnění, která žalobce přiznal za 2. čtvrtletí roku 2001 a za 3. čtvrtletí roku 2002, nedoložil daňovými doklady. Registrace k dani z přidané hodnoty byla žalobci zrušena ke dni 31. 1. 2005.

Podmínkou uplatňování nároku na odpočet daně je podle § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) uskutečňování podnikatelské činnosti. Městský soud přisvědčil žalovanému, že *„žalobce v kontrolovaném období ve smyslu § 2 obchodního zákoníku nepodnikal ani nevyvíjel žádnou činnost, která by nasvědčovala tomu, že podnikat v dohledné době bude a kterou by bylo možno označit jako přípravu na podnikání“*.

Žalobce podle městského soudu nevyhověl ani podmínce uplatnění nároku na odpočet daně u plnění přijatých fyzickou osobou, stanovené v § 19 odst. 11 zákona o DPH, protože majetek, k němuž se předmětná zdanitelná plnění vztahovala, nebyl součástí obchodního majetku žalobce.

Konečně městský soud konstatoval, že žalobce neprokázal nárok na odpočet daně podle § 19 odst. 2 zákona o DPH, protože nedoložil doklady k uskutečněným zdanitelným plněním.

III.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že v průběhu daňového řízení správce daně odmítal doklady, které prokazovaly vedení autobusů v evidenci majetku žalobce souvisejícího s podnikatelskou činností. Správce daně odmítl písemné čestné prohlášení o ztrátě dokladu, přičemž v protokolech upravoval obsah vyjádření stěžovatele tak, že neodpovídaly tomu, co chtěl žalobce ve skutečnosti vyjádřit.

Dále stěžovatel poukázal na nepravdivé tvrzení v odůvodnění rozsudku městského soudu, z něhož vyplývá, že ve věci samé bylo rozhodnuto bez jednání. Stěžovatel namítl, že se jednání uskutečnilo, on se jej účastnil a vypovídal ve věci. Stěžovatel také uvedl, že mu soud přislíbil zaslat protokol z jednání poštou, ale dosud tak neučinil. Podle stěžovatele

jde o „*nenapravitelnou chybu procesní i skutkovou*“. Stěžovatel rovněž podotkl, že se městský soud „*ve svém odůvodnění nevyrovnal s obsahem výpovědi, kterou žalobce před soudem učinil*“.

K zařazení autobusů do evidence obchodního majetku stěžovatel uvedl, že protokoly ze dne 14. 4. 2004 a ze dne 19. 7. 2004 „*nikterak průkazně nepotvrzují*“, že autobusy nebyly součástí jeho obchodního majetku. Protokoly navíc „*byly sepsány osobami Ing. I. M. a D. Š., kteréžto osoby nebyly pověřeny k provedení kontroly v oblasti čerpání DPH*“. Stěžovatel poukázal i na nesrovnalosti v dataci protokolu z 14. 4. 2004 a namítl, že protokol ze dne 19. 7. 2004 „*nelze v dané kauze použít jako důkaz, neboť byl sepsán až po ukončení a projednání předmětné daňové kontroly*“.

Stěžovatel také namítl, že v otázce nedoložení uskutečněných zdanitelných plnění ve 2. čtvrtletí roku 2001 a ve 3. čtvrtletí roku 2002 městský soud vycházel pouze ze zprávy správce daně a neumožnil stěžovateli předložit doklady, které měl při jednání s sebou.

Zpráva o daňové kontrole podle stěžovatele „*nemá náležitosti a není podepsaná a daňovému subjektu byla předložena bez podpisů*“. Neobsahuje ani „*seznam předložených dokladů, které nebyly uznány, s odůvodněním, proč uznány nebyly*“. Dodatečné platební výměry nejsou „*podepsány vedoucími pracovníky FÚ a není jisté, zda mají skutečnou právní platnost*“.

Stěžovatel shledal průběh daňové kontroly jako „*značně nátlakový*“, kontrolující osoby se zajímaly pouze o současný stav, přestože jim stěžovatel sděloval, že „*se připravuje na další podnikání...*“.

IV.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Z odůvodnění rozsudku je podle něj zřejmé, že městský soud v posuzované věci nařídil jednání. Chyba v psaní nemohla ovlivnit výsledek soudního řízení a stěžovatel nebyl nijak zkrácen na svých právech. Stěžovatel při jednání neuvedl nové námitky ani nepředložil další důkazní prostředky. Protokol z jednání nebyl stěžovateli podle žalovaného přislíben.

Dále žalovaný tvrdil, že pochybení v dataci protokolu ze dne 14. 4. 2004 nemá „*žádný vliv na průkaznost tvrzení stěžovatele*“, která tento protokol zachycuje. Stěžovatel navíc neměl ke znění protokolu žádné námitky. K protokolu ze dne 19. 7. 2004 žalovaný uvedl, že bylo jeho povinností přihlédnout k tomuto protokolu při hodnocení důkazů, nadto v případě, kdy právě stěžovatel inicioval jednání u správce daně. Dodatečné platební výměry byly vydány až 9. 8. 2004 a 10. 8. 2004. K otázce oprávnění osob sepisujících se stěžovatelem protokoly ze dne 14. 4. 2004 a 19. 7. 2004 žalovaný poznamenal, že se jednalo o pracovníky kontrolního oddělení, kteří se v případě nepřítomnosti *ad hoc* zastupují, a stěžovatel si mohl v případě pochybností vyžádat předložení jejich služebních průkazů.

Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel nedoložil doklady o uskutečněných zdanitelných plněních, přestože k tomu byl vyzván výzvou podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

K absenci podpisu zprávy o daňové kontrole žalovaný uvedl, že nemá možnost ověřit tvrzení stěžovatele. Stěžovatel měl podle žalovaného k dispozici originál zprávy podepsaný správcem daně i stěžovatelem. Zpráva byla navíc spojena s protokolem o jednání z téhož dne, na kterém byly závěry kontroly se stěžovatelem projednány, přičemž tento protokol byl podepsán stěžovatelem i správcem daně. Případné nesignování zprávy o daňové kontrole by podle žalovaného nijak neomezilo stěžovatele v jeho právech.

Námítka vady zprávy o daňové kontrole, spočívající v neuvedení dokladů, žalovaný neshledal relevantní. O předání dokladů byl sepsán protokol a zpráva obsahuje dostatečné zdůvodnění, proč nebyla stěžovatelem přiznaná plnění uznána správcem daně. Stěžovatel nijak neprokázal, že použil přijatá plnění k podnikání.

Dále žalovaný podotkl, že stěžovatel v rozporu s § 31 odst. 9 daňového řádu neprokázal tvrzení o tom, že podniká, nebo že se na podnikání připravuje. Obdobně stěžovatel neunesl důkazní břemeno k rozsahu jeho obchodního majetku ve smyslu § 19 odst. 11 zákona o DPH.

K otázce nákladů na vytápění tzv. tesco buňky žalovaný konstatoval, že stěžovatel tvrzené skutečnosti nijak nedoložil. Nadto se jeho tvrzení jeví jako nelogické a nehodnověrné.

Žalovaný také uvedl, že z protokolů nevyplývá, že by správce daně odmítl převzít od stěžovatele doklady.

Konečně k námitce podpisu dodatečných platebních výměrů neoprávněnými osobami žalovaný tvrdil, že výměry „byly podepsány osobami pověřenými k podepisování za správce daně na základě Podpisového řádu...“.

V.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především připomíná, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, „opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl“. Obdobně podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží „ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí“.

Ve své rozhodovací praxi Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil povahu řízení o kasační stížnosti. V souladu např. s rozsudkem ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006 - 155

(č. 1743/2009 Sb. NSS), lze připomenout, že „citované ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení před Nejvyšším správním soudem (myšleno v řízení o kasační stížnosti) připuštěno uplatnění skutkových a právních novot (zde srov. též ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.) vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (obdobně jako § 109 odst. 4 s. ř. s., vylučující možnost dodatečného uplatňování argumentů skutkových) tedy nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně. Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu *vigilantibus iura* postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponесou (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případné nepříznivé důsledky.“

Nejvyšší správní soud se proto v posuzované věci mohl zabývat pouze těmi stížními námitkami, které mají předobraz v rámci žalobních bodů v řízení před městským soudem, resp. námitkami, v nichž stěžovatel poukazoval na vady řízení před městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že odůvodnění rozsudku městského soudu obsahuje nepravdivé tvrzení, podle kterého bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud přípisem ze dne 4. 11. 2008, čj. 5 Ca 199/2005 - 115, stěžovatele mj. vyzval, aby podle § 51 odst. 1 s. ř. s. sdělil svůj případný nesouhlas s rozhodnutím o věci bez jednání. Vzhledem k podání stěžovatele ze dne 19. 11. 2008, z jehož obsahu plyne mj. požadavek na nařízení jednání, městský soud nařídil jednání na 23. 1. 2009 (§ 51 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*). O vlastním uskutečnění jednání přitom mezi účastníky není sporu.

Městský soud v odůvodnění rozsudku v rámci rekapitulace skutkových zjištění konstatuje podstatný obsah výpovědí stěžovatele i žalovaného při jednání, ale zároveň na jiném místě podotýká, že o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že jde o „nenapravitelnou chybu procesní i skutkovou“. Přestože popsaný rozpor v rozsudku městského soudu není žádoucí, nebyla tato vada způsobila ovlivnit zákonnost věcného rozhodnutí v řízení před městským soudem. To ostatně stěžovatel v rámci stížní námítky ani nenamítl. Jedná se zjevně o chybu v písemném vyhotovení rozsudku, kterou stěžovatel nebyl zkrácen na svých právech. Právě naopak, v rámci jednání mohl plně využít svých procesních práv, což i učinil. Z odůvodnění rozsudku jednoznačně plyne, že část skutkových zjištění nabyt městský soud právě v rámci jednání ve věci. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že se jedná

o chybu v psaní rozsudku, která ani nevedla k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Stížní námitka proto není důvodná.

Skutečnost, že stěžovateli nebyl zaslán protokol o předmětném jednání, nemá vliv na posouzení stížní námitky. Stěžovateli nic nebránilo využít svého oprávnění nahlédnout do spisu a v případě potřeby si tímto způsobem opis protokolu o jednání opatřit.

Stížní námitkou, že se městský soud v napadeném rozsudku nijak nevypořádal s obsahem výpovědi stěžovatele učiněné v rámci jednání, se Nejvyšší správní soud mohl zabývat pouze ve stejné míře obecnosti, v jaké jí stěžovatel vznesl. Nekonkretizoval-li stěžovatel toto obecné tvrzení a blíže neupřesnil nevypořádaná tvrzení, Nejvyšší správní soud to nemohl učinit za něj. Takový postup by byl v rozporu s dispoziční zásadou, která je základním principem soudního řízení správního. Nejvyšší správní soud neshledal námitku důvodnou a dospěl k závěru, že městský soud přiměřeně zohlednil vyjádření stěžovatele učiněná v průběhu jednání.

Stěžovatel dále namítl, že v otázce nedoložení uskutečněných zdanitelných plnění ve 2. čtvrtletí roku 2001 a 3. čtvrtletí roku 2002 městský soud vycházel pouze ze zprávy správce daně a neumožnil stěžovateli předložit doklady, které měl při jednání s sebou.

Podle § 19 odst. 2 zákona o DPH plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem zaúčtovaným podle zvláštního právního předpisu.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 Afs 212/2005 - 91 (www.nssoud.cz), lze citovat, že *„pokud takto zaúčtovaný daňový doklad neexistuje či není předložen, vůbec se v daném případě nemůže jednat o jakékoliv zdanitelné plnění podle zákona o dani z přidané hodnoty, neboť chybí naprosto podstatná skutečnost – řádně zaúčtovaný daňový doklad“*.

Stěžovatel v rámci žalobních bodů nijak nezpochybnil, že v průběhu daňového řízení správním orgánům odpovídajícím způsobem nedoložil uskutečněná zdanitelná plnění, která uvedl v daňových přiznáních. V rámci jednání ve věci dne 23. 1. 2009 tvrdil, že doklady na uskutečněná zdanitelná plnění skutečně nedoložil. Městský soud proto mohl považovat tuto skutečnost za nespornou a nijak nepochybil, přitakal-li žalovanému v tom směru, že podmínky pro uplatnění odpočtu podle § 19 odst. 2 zákona o DPH nebyly v posuzovaném případě splněny. Z protokolu o jednání zároveň nevyplyvá, že by stěžovatel navrhl městskému soudu předložení jakýchkoliv dokladů. Stěžovatel proti protokolaci nevznesl připomínky. Stížní námitka pak není důvodná.

Stěžovatel také namítl, že kontrolující osoby nevzaly v úvahu jeho tvrzení, že *„se připravuje na další podnikání...“*.

Podle § 19 odst. 1 zákona o DPH má plátce *„nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem nebo zboží z dovozu, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem“*.

Podle § 31 odst. 9 daňového řádu „*daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván*“.

Správní soudy ve své ustálené rozhodovací praxi opakovaně zdůrazňují, že v daňovém řízení stíhá daňový subjekt důkazní břemeno ohledně skutečností, které je povinen uvést v daňovém přiznání či k jejichž prokázání byl v průběhu daňového řízení správcem daně vyzván (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, čj. 1 Afs 54/2004 - 125, č. 1022/2007 Sb. NSS). Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky prokážou jeho tvrzení (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, čj. 31 Ca 62/2002 - 25, č. 94/2004 Sb. NSS).

Ze správního spisu jednoznačně plyne, že správce daně vyzval stěžovatele v rámci daňové kontroly výzvou ze dne 19. 5. 2004, čj. 82398/04/011934/2487, podle § 31 odst. 9 daňového řádu k předložení veškerých důkazních prostředků týkajících se stanovení daně z přidané hodnoty za kontrolovaná období. Právě doložení splnění podmínky pro uplatňování nároku na odpočet podle § 19 odst. 1 zákona o DPH je přitom pro stanovení daně klíčové. V rámci ústních jednání byl stěžovatel na otázky související s jeho podnikatelskou činností vícekrát dotazován.

V daňovém řízení stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně splnění podmínky podle § 19 odst. 1 zákona o DPH. Přijatá zdanitelná plnění se podle něj vztahovala k údržbě autobusů a provozu tzv. tesco buňky, koncese na provozování cestovní kanceláře a veřejnou osobní dopravu však byly stěžovateli vydány na dobu určitou do 18. 8. 1994, resp. 26. 11. 1997. V rámci jednání před městským soudem stěžovatel vypověděl, že od roku 1996 nepodnikal. Navíc stěžovatel v daňovém řízení nepředložil žádné důkazy ohledně dalšího podnikání či přípravy na něj.

Stěžovatel v rámci žalobních bodů namítl, že „*v zákoně není...stanoveno, kdy má zisk, vyplývající z investic, nastat a...ani není jisté, zda nastane*“. Stěžovateli lze přisvědčit, že podmínkou pro uplatnění nároku na odpočet podle § 19 odst. 1 zákona o DPH nemusí vždy nutně být dosažení obratu v nejužší časové souvislosti s uplatněním nároku na odpočet. Z této úvahy ostatně vycházel správce daně i žalovaný. Je však třeba prokázat, že stěžovatel podniká, resp. provozuje činnost obdobnou ve smyslu zmíněného ustanovení. Stěžovatel však v daňovém řízení nedoložil žádné důkazní prostředky, z nichž by bylo možné usuzovat, že podniká či se na další podnikání konkrétním způsobem připravuje.

Nadto lze uvést, že ani průkaz uskutečňování podnikatelské činnosti by stěžovatele bez dalšího nelegitimoval k uplatňování nároků na odpočet za přijatá zdanitelná plnění. Stěžovatel totiž v daňovém řízení podle § 31 odst. 9 daňového řádu neunesl důkazní břemeno ohledně zařazení autobusů a tzv. tesco buňky do svého obchodního majetku a nevyhověl tak § 19 odst. 11 zákona o DPH stanovené podmínce pro uplatnění nároků na odpočet za přijatá zdanitelná plnění. Ani v tomto ohledu proto Nejvyšší správní soud nemohl stěžovateli přisvědčit.

Zbývající stížní námitky poukazují na tvrzené vady daňového řízení, aniž by však měly předobraz v žalobních bodech. Nejvyšší správní soud se proto těmito námitkami nemohl zabývat (§ 104 odst. 4 a § 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek městského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu